

Een zeearend, een paashaas en een gans

Naar aanleiding van ontmoetingen met twee vrij zeldzame dieren en een algemeen voorkomende gans mijmert onze LID-inspecteur over wat er allemaal is veranderd in de wetgeving – maar sommige dingen blijven gelukkig hetzelfde.

Afgelopen Goede vrijdag was ik in de Oostpolder in de buurt van Noordlaren. Gewapend met een verrekijker en mijn telelens stond ik te wachten op de zeearend die ook hier zijn domicilie heeft gekozen. Een gure koude wind in mijn nek, af en toe een hagelbui afgewisseld met een handje vol zonnestralen. Tijdens het eerste uurtje wachten had ik al van alles om me heen gezien en gehoord. In dit veenweidegebied barst het echt van de vogels en je hebt aan één middag niet genoeg om de schoonheid van deze polder te kunnen beleven. Onder het genot van alle beelden en vogelgeluiden werd ik nog bijna verrast door een koppel reeën dat vlak achter me langs liep. Een bok met drie geiten. Als je dan zo een poosje staat te kijken en te luisteren dwalen je gedachten soms wat af. Zo beloofde ik mezelf om later op de middag op weg naar huis bij de wereldberoemde bakker in Zuidlaren geen Zuidlaarderbol, maar een suikerbrood mee te nemen voor de komende paasdagen. Met het beeld van een heerlijk ontbijt en een mandje met gekleurde eieren in mijn gedachten zie ik zomaar vlak voor me een dikke haas door het veld lopen. Ik dacht nog, gekscherend: de paashaas! Vast geen toeval en terwijl ik de haas volg en nog even een binnenpretje heb zie ik

In dit veenweidegebied barst het echt van de vogels.

plotseling in mijn ooghoek een vogel, een hele grote vogel. Statisch en stoer, onmiskenbaar met zijn enorme uitgestrekte vleugels, de zeearend.

Af en toe een vleugelslag en statig zwendend boven de polder op zoek naar een

prooi of gewoon een dikke tak om even uit te rusten. Onrust op de grond, de haas in paniek, ganzen massaal de lucht in en ik die probeer de vogel te volgen door het glas van de verrekijker. Eerst zelf even kijken en dan proberen te vangen met de camera. Genieten!!

In een flits dacht ik nog, nee nee niet de paashaas ... Eerst dat gedonder met zwarte Piet en met een beetje pech Sinterklaas die niet meer met zijn paard op het dak mag. Straks vinden we het ook nog ongepast

Onder het genot van alle beelden en vogelgeluiden werd ik nog bijna verrast door een koppel reeën dat vlak achter me langs liep.

Plotseling zie ik in mijn ooghoek een vogel, een hele grote vogel.

dat de Kerstman rendieren voor de slee heeft. Als dan op Goede vrijdag de zeearend de laatste paashaas opvreet, dan is het in recordtijd gebeurd met alle tradities waar ik als kind jarenlang in heb geloofd en van heb genoten.

Zoveel veranderingen in relatief korte tijd kan een mens toch niet aan! Flauwekul natuurlijk, maar dat gevoel heb ik wel als het gaat om de wetgeving die er in ons land voor zorgt dat bijvoorbeeld de zeearend terug kan keren en ongestoord in onze natuur een nieuw bestaan kan opbouwen. Of de regelgeving die er toe bijdraagt dat het welzijn van onze productiedieren en gezelschapsdieren op een beter niveau komt.

Complexe wetgeving

Merel, vink, putter, sijs, kneu, groenling en geelgors, precies: de kooivogels genoemd in het Vogelbesluit 1937, als vogels die je toen vrij in kooien en voliëres mocht houden.